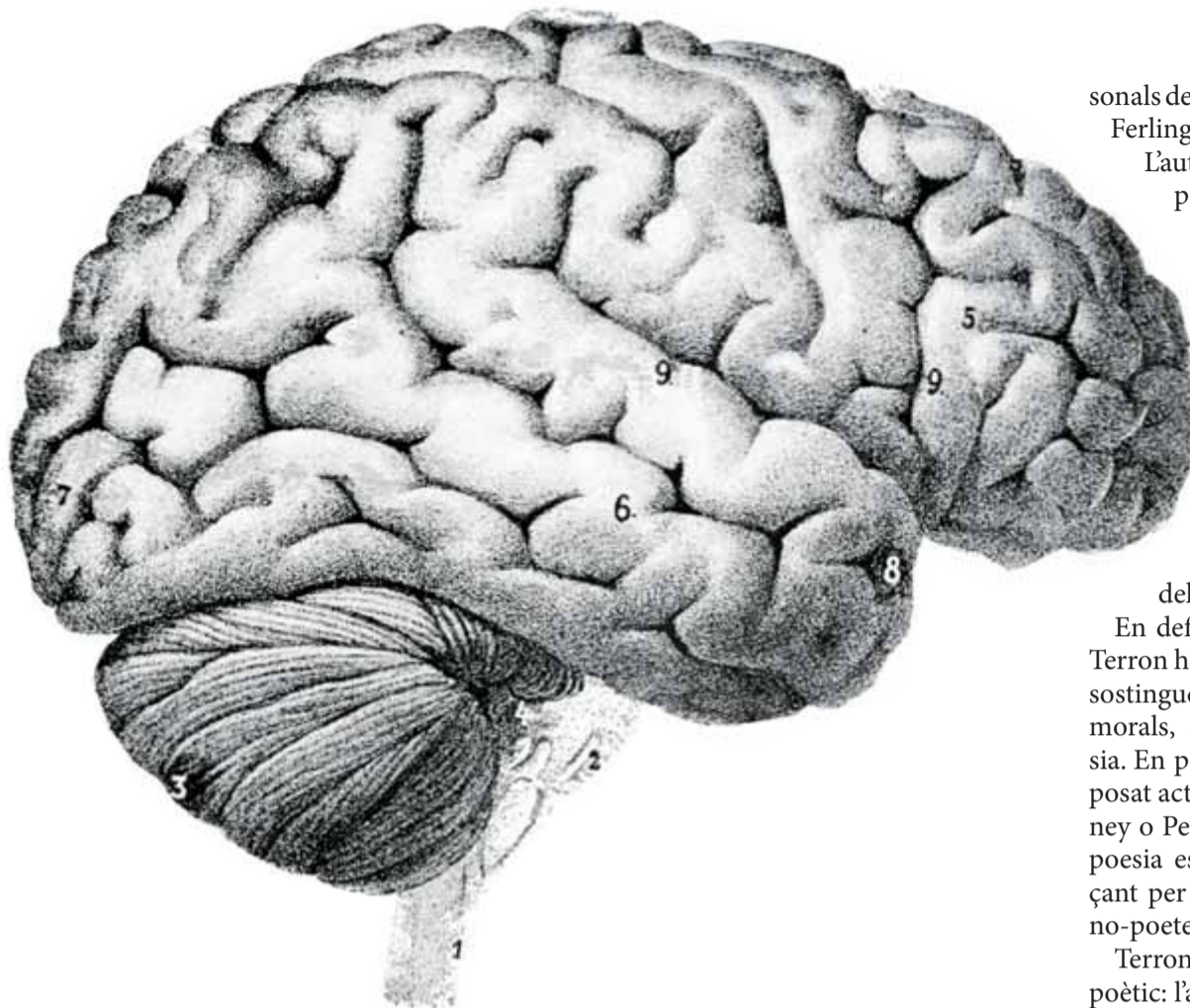

'Els noms del cervell' és el títol del darrer llibre de poemes d'Àngel Terron / ARXIU

ELS NOMS DEL CERVELL
Àngel Terron
Editorial: Ensiola Muro, 2014
Pàgines: 71
Preu: 15 euros

Arrels a la terra humida

Des de l'inici de la seva carrera l'any 1977 Àngel Terron sempre ha reservat un espai per al conreu del poema a la seva producció, però mai com ara, amb el seu vuitè recull, *Els noms del cervell*, havia dedicat un llibre sencer al subgènere en qüestió. *Els noms del cervell* és un conjunt unitari de quaranta-quatre textos escrit lentament, en-

tre el 2008 i el 2011, i subdividit en quatre seccions d'onze composicions cadascuna. Terron ha separat les quatre parts del llibre amb cites molt ben triades de l'abrandat manifest poètic de Lawrence Ferlinghetti, *Poetry as insurgent art* (2007), que serveixen d'interludi conceptual. És com si els textos del llibre fossin les respostes matisades i per-

sonals de Terron davant de les afirmacions de Ferlinghetti.

L'autor investiga els límits entre poesia, per una banda, i prosa poètica, poema en prosa, memorialisme, aforística i pensament, de l'altra. Terron ha volgut utilitzar l'element d'alteritat de la prosa per assolir, des d'una certa distància artística i intel·lectual, quatre objectius ben delimitats: definir la poesia, buscar els seus orígens naturals, resseguir la seva evolució fins a la modernitat i defensar-la contra l'entorn hostil del món contemporani.

En definitiva, per mitjà de l'autoreflexió, Terron ha acabat articulant una esplèndida i sostinguda apologia dels valors humans, morals, intel·lectuals i estètics de la poesia. En part, és com si Terron s'hagués proposat actualitzar les apologies de Philip Sidney o Percy Shelley en una època en què la poesia està sota moltes amenaces, començant per l'amenaça de la falsa retòrica dels no-poetes que proliferen avui.

Terron defensa molts aspectes del discurs poètic: l'antiguitat, la naturalitat, la versatilitat, la novetat constant, la vitalitat, la capacitat cognitiva i analítica, la generositat després, la humanitat, el sentit d'alteritat, la persistència, la voluntat de síntesi... I, alhora, denuncia els perills als quals s'ha d'enfrontar la poesia: la vacuïtat, la banalització, la marginació social, la residualització econòmica, l'allunyament de la vida i la natura, la pèrdua del sentit de tradició i continuïtat...

Per Terron la poesia ens permet el trànsit de la fosca a la llum, ens permet confrontar el dolor, ens dota de la força de la consciència per penetrar el sentit de la vida i la realitat, ens proporciona elements de judici per atènyer la bondat, ens refina les emocions i ens ajuda a vertebrar la memòria. *

BIOGRAFIA XAVIER FERRÉ

El catàleg sobre el pintor Josep Tapiró –l'exposició d'aquarel·les del qual es va poder veure a Reus fins al 31 de maig passat– obeeix a una política patrimonial que impulsa la projecció nacional dels creadors estètics contemporanis de la capital del Baix Camp.

Amb la retrospectiva sobre les obres de Marià Fortuny (2013) se'n va donar una primera i afortunada materialització. Amb tot, si se'n volia reflectir una continuïtat dins l'ambient pictòric internacional havia d'incloure l'obra de coetanis de l'autor de *La Vicària*. Aquest és l'objectiu de la mostra de les obres de Josep Tapiró Baró, la fita de la qual és sintetitzar les principals èpoques de qui va ser autor de tipus humans influenciat –com

Mestratge estètic reusenc

ho va ser Fortuny Marsal– per l'escola italiana dels natzarens.

Les classes del pintor Domènec Soberano inicien Tapiró en els retrats d'ambient, llocs exteriors, cromatismes, treballs estilísticament paral·lels als de Marià Fortuny. Aquest procediment va anar inserint aquests treballs en nous contextos: Roma i els paratges amazics de Tuareg.

En aquest sentit, els articles de Jordi A. Carbonell i Francesc M. Quílez aporten ele-

ments analítics per comprendre el mestratge rebut pel jove pintor reusenc a la Llotja de Barcelona i a Roma, focus de formació i de formulació de tècniques expressives per als artistes del Principat del vuit-cents. No debades el catàleg defineix aquesta etapa –amb el moviment romàntic que hi va tenir ascendent– com la romanització de Fortuny i de Tapiró. Una conjuntura que també permet de copsar, tal com manté Quílez, l'emergència –en consonància amb la formació de la societat burgesa (l'aquarel·la *Roma*)– dels circuits de comercialització de les obres, que al segle XX va eclosionar amb els marxants.

Del catàleg destaca, però, l'apartat de les composicions tapironianes –en la conjuntura del colonialisme espanyol representat pel

